

Αξιότειαι Συντάκται της
Χρυσαλλίδος.

Ω, πόσος καιρὸς παρῆλθε! καὶ πᾶς —

«Στοῦ χρόνου τὰ λευκά φτερά ἡ νοιώτη μας διαβαίνει»

Χι!, χι!, φίλοι μου! Χι!, χι! ἀνοίξατε, ω, ἀνοίξατε εἰς τὴν πρωτοχρονιά. — εἶναι χρονῖ, μολονότι χιονίζει, ώς ή πρώτη ἀντὶς τοῦ Ήλίου ἐν τῇ Ἐδέμῳ, ώς τοῦ Στέφάνου καὶ τοῦ Κανὰ τὰ πολύτιμα, ώς τὸ βαρὺ τοῦ βαλκαντίου σας μέταλλον, τὸ δποῖον, ἐν παρενθέσει, ἐλάφρυνεν ὅχι δλίγον, τῆς πολλὰ οἰκονόμου σύζυγου σας ἡ ἀνοικονόμητος φιλοκαλία, ἐλαφρύνατε τίσως διὰ τὴν πολυθέλγητρον φίλην τῆς καρδίας σας ἡ ἀπλῶς διὰ τὴν καρδίαν τῆς φίλης σας.

Ἀνοίξατε εἰς τὴν πρωτοχρονιά — εἶναι λαμπρό, ἂν καὶ νεφελώδης, ώς τοῦ Μελανθέρινου καὶ τοῦ Μίλ-βιλ τὰ μεταξώτα, ώς τοῦ μακαρίτου Γκινάκα τὸ πλούσιον βελλοῦδον μὲ τὰ δποῖα δ γλυκὺς ἄγγελος τῆς ψυχῆς σας ἐνδύεται, ἐνῷ ἐφορεύῃ τῆς Κυρίας Λιές τὸ Παρισινόν. — Χού. — . . . Ἀνοίξατε, εἶναι τερπνή ώς τῆς παρθένου τὸ πρῶτον δινειροπώλημα, ώς τὰ ἐκλεκτὰ ἄνθη τοῦ κήπου σας, ἥ ἀν δὲν ἔχετε, ώς δ κῆπος τῆς φίλης σας. . . . Εἶναι καρμάσινος τέλος πάντων, καὶ δὲς χιονίζει καὶ δὲς εἶναι νεφελώδης ἡ ἑδονόγρους αὐγὴ τῆς πρωτοχρονιάς, ἀνοίξατέ της, διότι τόσαι ἐλπίδες τὴν ἀναμένουσι καὶ τόσα ἀσματα μὲ τοῦ τρελλοῦ βορρέως τὸ σύργυμα τὴν ἐξυπνοῦσιν. . . .

Ω, καὶ τοῦ χρόνου, καὶ τοῦ χρόνου! ἐν τῷ μέσῳ ταινιῶν καὶ ἀνθέων, κοσμημάτων καὶ μύρων δσα χαρίζει δ πλοῦτος καὶ σκορπίζει δ πολυτέλεια, ἐνῷ ψωμοζητῇ δ πτωχὸς καὶ τὰ δρφανὰ γυμνητεύουν, ἀνοίξατε καὶ εἰς ἐμὲ ἀντὶ ἐνὸς ἀκριβοῦ μποναμᾶ σας προσφέρομαι χάρισμα, διὰ νὰ μὲ χρίσετε δπου θέλετε καὶ ἀν δὲν εἴμαι τὸ περίεργον τῆς Πανδώρας κιβώτιον, τὸ δποῖον ἔλαβε χάρισμα τὴν πρώτην τοῦ ἔτους ἀπὸ τὸν φίλτατόν της τὸν Προμηθέα, ἥ δ γλυκὺς καρπὸς τῆς Εὔκας μὲ τὸν δποῖον ἐπλάνετε τὴν πρώτην τοῦ ἔτους, βέβαια, τὸν προσφιλὴ τῆς Αδέλην καὶ ἔκτοτε χρονολογοῦνται τῆς πρωτοχρονιάς τὰ χαρίσματα, οὐχ ἡτον εἴμαι. . . .

Εἴμαι δ μικρὸς ἀπελεύθερος αἰχμάλωτος τοῦ γέροντος Ἀβδηρίτου, τὸ τρικέρατόν σας δαιμόνιον καὶ μὲ τὴν πρώτην τοῦ ἔτους ἔρχομαι — μὴ ταραχθῆτε — δλίγον ἐπαναστατικῶς νὰ φατριάσω μαζῆ σας, νὰ ἀναμιχθῶ ώς ὅλος δ κόσμος εἰς τὰ

πολιτικὰ ἥ τὸν ἔρωτα καὶ ἐγὼ εἰς τῆς κομψῆς φιλολογίκες σας τὸν πλάνον κόσμον, εἰς τῆς ἀρρένων ἐξ ἐφόδου μπουργικὰ ζητήματα, νὰ τὴν ἀρπάσω εἰς τὰς ἀγκάλας μου, ώς τὴν ψυχὴν δ ἔρως, νὰ μὴ ἀρπάσῃ, ἀν θέλη, ώς οἱ μετερνήγοι πολιτικοὶ μας τὰ χαρτοφυλάκια καὶ ἀπὸ ἄνθους εἰς ἄνθος εὔσομον, ἀπὸ φύλλου εἰς φύλλον θαλαρὸν νὰ φατριάσωμεν, νὰ πλανηθῶμεν ἔστω καὶ εφ' ἄπαξ διαπνητός — εἰς τοὺς μυστηριώδεις κάπους τῶν Εσπερίδων ἀναγνωστριῶν σας, δπου ἀν δὲν φέρωμεν κλεμμένα τὰ χρυσά αὐτῶν μῆλα, διότι δὲν θὰ ἔχουν, ἀφεύκτως θὰ μποκλέψωμεν τὰ μυστικά των, διότι πάντοτε ἔχουν. . . .

Ἐλάτε δεχθῆτε με εἰς τὰς ἀγκάλας σας, ἀσπασθῆτε με ἥ — θὰ σας ἀσπασθῶ. — Εἶναι γλυκὺς καὶ τοῦ δικηδόλου δ ἀσπασμὸς δταν δίδεται ἐν ὀνόματι τῆς φιλίας, ἐν ὀνόματι τῆς συζυγικῆς ἀγάπης, δταν προσφέρεται δωρεὰν εἰς τὸν ἔρωτα. . . Ω, πόσος καιρὸς παρῆλθε, πόσος συμβάντα! Εἰς θρόνος κατέπεσεν, ώς σύκον ώριμον, εἰς μεγαλειότατος, ἀλλὰ καθὼς λέγουν, βλαζὲ, ἔψυχε, διότι — ηθελε νὰ φύγῃ — καὶ ἐν γεγονός ἐσημειώθη εἰς τὴν ιστορίαν τῆς Ηπειρίδος, δπως καὶ τόσοι ἐντιμοὶ πατριῶται ἐσημειώθησαν καὶ μόνον δ ἀνόητος πατριωτισμὸς καὶ δ τρελὴ ἀύταπάργησις ἐφυγαδεύθησαν φοβηθέντα φαίνεται τὴν ἐπικάστασιν ἐνῷ ἀνευ αὐτῶν τὰ πάντα πάλιν καὶ μποργοὶ τοῦ αἴματος, καὶ συνωμοσίαι καὶ στάσεις καὶ Μουντζουρίδαι μετημφιεσμένοι, καὶ Σπετσαρόπουλοι ἐπαναστάται καὶ συνταχματικὰ μπουργεῖα μὲ τὰς πλειοψηρίας των, ἀλλὰ πλὴν καὶ μὲ τὸν Μενδρεσὲ καὶ τὸν Γκαρπολᾶ ἀνοικτὸν πρὸς ἐφαρμογὴν τοῦ ἀγκηπτοῦ μας Συντάγματος, τὰ πάντα τέλος πάντων ἐπανηλθον, δόξα σοι δ Θεὸς! εἰς τὴν φυσικὴν των κατάστασιν, ἐκτός τινων μπογενείων, τὰ δποῖα καὶ μόνα θὰ μένωσι καὶ μετὰ θάνατον ἔλυτα ώς δη οὐρά τοῦ ὄνου τοῦ Βαλλαχίου εἰς μνήμην τῆς ὁπτωθριαγῆς ἐπικναστασεως.

Καὶ δποῖα ἐπανάστασις! ἐν ἡμίσι εκατομμύριον πήγεις ταινίας ἔρυθρᾶς, ώς τὸ αἷμα, τὸ δποῖον δὲν ἔχει, διεσκορπίσθη ἀλύπητα καθ' ὅλον τὸ κρήτος, κατεκερματίσθη, ἐστρεβλώθη, ω, φρίκη! ἀπὸ τρυφερᾶς μάλιστα χειρας εἰς τόσας ἐκφραστικὰς κονκάρδας δπως διαδηλωθῇ δ μεγάλη ἐθνικὴ μεταβολὴ — δ ἐπανάστασις, ητις εἰσῆλθε καὶ μέχρι τοῦ οἰκογενειακοῦ βίου, διότι

ἔτυχε, βλέπετε, ὁ μὲν ἀνόητος σύζυγος νὰ ἔναι¹ πρὸς τὴν θάνατον τοῦ Μενδρεσὲ ἀντι-
διθωνιστής, η δὲ ἀκριβή του νὰ ἔχῃ πολλὴν κλίσιν
πρὸς τὴν ἐνέλευθερίαν, καὶ τὸ ἀνάπαλιν. Καθ' ὅσον
μᾶλιστα εἰλεύρω — καὶ τοῦτο μεταξύ μας — μίαν
πολλὰ εὔμορφον, καὶ πνευματώδην Κυρίαν, ητις
ἡτού τοφλῶς ἀφωσιωμένη, κατὰ τὴν ἔκφρασιν, εἰς
τὸν βλάκα — Ὀθωρα, οὐδὲ σύζυγός της συνά-
μοτεν διπονηρὸς, καὶ τὸν χάριν τῆς Ἐλευθε-
ρίας. Μία δὲ πάλιν, τῆς δηοίας δὲν σᾶς λέγω τὸ
ὄνομα, διότι τὴν εἴδατε πολλάκις νὰ περιπετῆ-
ταπεινὰ, ταπεινὰ ὡς ἕρεια καὶ νὰ ἐνδύεται ὡς
βακχίς, ἀπεπλάνησε, διὰ πολιτικοὺς λόγους πάν-
τοτε, τὸν ἄπειρον μνηστῆρα τῆς θυγατρός της,
ητις ἀν δὲν ἀπέλπισθη, διότι τὸν ἀντικατέστησε
πάραυτα, οὐχ ἡτού τὸν ἔμαθε νὰ συνομότη... καὶ
τόσα ἀλλα τραγικὰ ἐπεισόδια συνθυμοσίας καὶ
ἐπαναστάσεως ὡς λόγου χάριν, οὐδὲ δηλητη-
ριασμένης καρφοθελώνης θάνατος μιᾶς — μιάς
— ἀνηκούστης; δύμως εἰς τὸ ἀντιπολιτευόμενον
φύλλον αἱ νυκτεριναὶ ἀποπλανήσεις μιᾶς Ἀφρο-
δίτης, ητις παρ' ὀλίγον νὰ διακινθυνεύσῃ τὸ
ἐλαστικὸν τοῦ κρινολίνου της περιπεσὸν ὡς ὑ-
ποπτον ἐσχάτης προδοσίας εἰς χεῖρας τῆς Εἰσαγ-
γείλικς... ἡ δὲ τρομερὸς θάνατος, ὅχι τῆς Εἰσαγ-
γείλικς, ἀλλ' ἐνὸς σκύλου, στις θέλων νὰ ἔχε-
χωνται τὸ πειστήριον τοῦ ἐγκλήματος ὑπὲρ τῆς
ἀγαπητῆς του Κυρίας συλληφθείσης ἐπαυτοφρώρω,
ἔφαγε τὸ φυμάθιον μὲ τὸ δόπον οἷμελλεν αὔτη
νὰ ἀλειφθῇ διὰ νὰ δηλητηριάσῃ τὸν τύραννον, —
σύζυγόν της... περιπλέον τοῦ δημοκράτου Τυρο-
λέοντος τὰ γοερά συμβάντα μετὰ της... καὶ
ἄλλα πολλὰ πάρμπολλα, δισκ τέλος οἵθελα ἵστως
σᾶς διηγηθῆ σήμερον καὶ μὲ γελοιογραφίας μά-
λιστα, ἀν δὲν ἔδειπα μίαν γελοιογραφίαν εἰς
ἔλην τὴν ἐπίσημον κοινωνίαν μας τὸν μικρὸν
καὶ τὸν μεγάλον κόσμον, μὲ τὴν ὀραίαν συνά-
θειαν καὶ τὴν σκυνδαλώδην κίνησιν τῆς πρω-
τοχρονιάς... . Πλὴν, δόξα σοι δ θεὸς, εἰς τὰς
πολιτικὰς αὐτὰς δοξασίας, διὰ νὰ μὴ νομίσῃ
τις, διὰ οὐπαινίτερου πρόσωπα, καὶ τὰς συνωμο-
σίας ἔδωκε πέρας, κατὰ τὸ δημώδες ήδη λόγιον,
η ἔκριξος νῦν τῆς ὁδεκάτης πρὸς τὴν ἑρδεκάτην
οὐτωρεύσιον, ὅτε λαὸς καὶ στρατὸς στρατὸς καὶ
λαὸς ἔκρεξκεν ὡς μία φωνὴ, ὡς εἶς στρατόλαος.
Ζήτω τὸ ζήνοι! Ζήτω η ἐπανάστασι! — Ζήτω
καὶ τοῦ ἀρχηγοῦ σας πασιδιά!

Τὰ ἐπάνω ἥλθην κάτω τότε καὶ τὰ κάτω προ-
πάντων ἐπάνω, διότι τοῦτο κυριολεκτικὸς θὲ
εἰπῆ ἐπανάστασι. — Ἐλευθερίαν ἀκόλαστος ἔκτο-

τε. — Τὰς αιδηφάς κιγκλίδως τοῦ Μενδρεσὲ ἀντι-
κατέστησαν γοητευτικὰ μαλακώφ καὶ θερμοὶ ἀ-
γκάλαι τὰ διὰ βίου δεσμά — τοῦ καταδίκου η γά-
ροις ἐκρέματο εἰς τὰ ὑγρὰ χεῖλη μιᾶς παρθένου
καὶ τὴν λαμπτόμον παρφύδησε τὸ ἀρνητικὸν
θέλμα της. — Οὐποία ἐπανάστασις ἐρώτων!!!
δηοία εύδαιμων ἐποχή....

Οὐδεὶς ἐσκέφθη οὔτε νὰ καταφασθῇ καὶ τοῦ
Οὐθωνος καὶ τῆς ἀμαλίας τοὺς τυρκονικοὺς χρό-
νους, τοὺς ηγέργουν μάλιστα στρατηγοὶ τινὲς
θρασύδειλοι, γερουσιασταὶ παμπόντοροι καὶ αἱ Κυ-
ρίαι διαὶ δὲν ἔσαν τῆς τιμῆς. Ή βασιλεία ὅμως
τοῦ ἀδύου αὐτοῦ ζεύγους εἶχεν διμολογουμένως καὶ
ἴην προτέρημα, τὴν ἄκακον περιέργειαν, δηλαδὴ τὴν
κατασκοπείαν, ητις εἰσήρχετο καὶ μέχρι τοῦ μα-
γειρείου σου, ἀν δησοῦ εἴξεκίνων, οἵτινες δὲν εἴχον
τὴν εἴσοδον εἰς τὰ μαγειρεῖα αὐτοῦ πλὴν καὶ ἀν
εἰσήρχεσο, ὡς ἀνήρ δὲν σοὶ ἐπετρέπετο νὰ ἔχῃς
καρδίαν, οὔτε εἰς τὸ βαλάντιόν σου, καὶ τοῦ ια-
τροῦ σου αἱ συνταγὴν ἐσχολιάζοντο πολλάκις πρὶν
ἢ φθάσωσιν εἰς τὸ φρυγανεῖον. Ἄν δὲ πάλιν ὡς
γυνὴ, ἡ ὀψούτης καὶ τὸ καῦνον τῶν δρθιαλμῶν
ἥτο ὑποπτον, τὸ ἐρύθημα ἐγκληματικὸν, τὸ λά-
λον ἀπειπὲς, ἡ σιωπὴ ὑπόδρομος, ἀλλοίμονον δὲ
εἰς τὴν εὔμορφον ἐκείνην τῆς δηοίας τὸ δλίγον
προπτεῖς κρινολίνον ἐπρόδιδε τι — πολλὰ φυσικὰ
— ἡ κατηγγέλετο ὡς διατηροῦσα ἴστορικὸν ἡμερο-
λόγιον, καὶ ποιητικὸν λεύκωμα... ή ίστορία καὶ η
ποίησις κατέστρεψε ταῖς εὔμορφαις καὶ μόνη η
καταλακιὰ ἔστως ταῖς ἀσχηματικαῖς... .

Πλὴν έν Ζήτω! ήκουόθη, κάτω δ Τύραννος!
καὶ καθεὶς πλέον καὶ καθεμία εἴχε τὸ ἐλεύθερον
ὅχι μόνον προφρικῶς καὶ ἐγγράφως νὰ ἐνφράζῃ
τὰς ίστορικὰς ἡ τὰς ποιητικὰς ἰδέας της, ἀλλὰ
καὶ μὲ κάλις εἰδούς ὅπλα εἰς γεῖτρας νὰ ὑποστηρί-
ζῃ αὐτὰς, ἀρκεῖ νὰ ἔφερε κονκάρδην ἐπαναστατι-
κὴν πρὸς τὸ μέρος τῆς καρδίας πάντοτε, ἔννοια
διὰ τὰς σεμνοπρεπεῖς Ἑλληνίδας μας, καθόσον αἱ
γάριτες γαραρίτισσαι ἀείποτε εἴχον δλόκληρον
σημαίαν ἀναπεπταμένην καὶ τρεκούσθρε μάλιστα...

Μόνον ἐγὼ τὸ ταλαιπώρο, ἀπροστάτευτο ὡς
τὸ Σύνταγμα καὶ δρφανὸς ὡς τὸ Εἴθνος μας πρὶν ἡ
ἕλθῃ Βατιλεὺς ἐπλανώμην εἰς τὴν κοινωνίαν, εἰς
τὰς δηούς καὶ μὴ ἔχον τὶ κακλήτερον νὰ πράξω,
ἔρθηπτα ἐνίστη ἀπὸ κακμαὶ τουφεκί, πότε μὲν
διὰ νὰ ἐκροΐσω κακάνα πρόσωπα ἐπαναστά-
την, πότε νὰ ἐκριώξω πεπλανημένην τινὰ περιστε-
ράν ἄλλοτε ἀποτυφλόν τοῦ τυχόντος τὸν πονηρὸν
δρθιαλμὸν, κατασκοπεύοντα ὑπὸ τοὺς ἔξωστας ἐ-

Ουνικά κρινολίνα ή ἄσεμνα μαλακώφ, καὶ κατα-
συντρίβον τοὺς ἀντεθνικούς φανοὺς τοῦ—gaz—
ἔκραξ ὡς οἱ ἐπαναστάται καὶ οἱ ἀσπασθέντες, οἱ
συνομόται καὶ οἱ κατάσκοποι, ὡς ὅλος ὁ κόσμος
ἄγδρες καὶ γυναῖκες —Ζήτω, Ζήτω ἡ ἐπανάστα-
σις! Ζήτω καὶ τοῦ ἀρχηγοῦ μας παιδιά! . . .
Ἔως οὗ ἔλθει καρπὸς καὶ ἐφώναζεν — δηλαδὴ ἐ-
φωνάζαμεν — καὶ κάτω. — Οχι βέβαια ἡ ἐπα-
νάστασις, διότι αὐτὴν τὴν θελεῖ τὸ Ἐθνος, τὴν
θελεῖ καὶ ἡ Κυρία. . . . ήτις ἔθυσιάσθη — εἰς
τανίκας καὶ διάφορα ἀλλὰ πράγματα, τὰ ὄποια
δὲν λέγονται — ἀλλὰ κάτω οἱ κακοὶ ἐπαναστάται,
οἵτινες ἐφατρίαζον ἐλεινά, πλὴν ἄνευ αὐτῆς καὶ ἐ-
μού. . . — Ω, φαντασθῆτε, ἀν εἴμεθα καὶ ήμετες οἱ
δύο! Μία Κυρία, ὡς τὴν Κυρίαν, καθὼς πρέπει,
καὶ εἰς διάβολος ἐπαναστάτης, πιστεύω, διτι άν
δὲν κτίζουν, χαλούν ὅμως ἔνα κόσμον ἄφευκτα,
ἀρκετὸν νὰ φατριάσουν εἰλικρινῶς. . .

Βλέπετε, εἴμαι δλίγον φλύαρο, πλὴν ὅμως εἴμαι
ἀθώο Χι, Χι! ὡς ἐν ὑπουργικὸν πρόγραμμα καὶ ἀ-
κκο ὡς τὸ πρῶτον συντάγματικὸν ὑπουργεῖόν
μας! ἀγαπῶ μόνον, δὲν τὸ ἀρνοῦμαι, νὰ φατριά-
ζω ὡς ἐκεῖνο οχι δλίγον, ἀλλὰ πολὺ — διότι ἡ
μάγισσα φατρία μὲ γοητεύει, ὡς κάτι τι ἀναπό-
φευκτον εἰς τὴν ὑπερχειν καὶ πλέον τῆς ὑπάρχεως,
ὡς ἡ ζωὴ, ἡ χάρις τῆς ζωῆς ὡς τὸ πέπει εἰς τὰ
λάχανα. Ερως ἄνευ φατρίας καταντῷ ἀηδής ἀσθέ-
νεια, καὶ πολιτικὴ εἶναι συνάγγη, ἡ κοινωνία μέγι
κοιμητήριον καὶ ήμετες ἀταχοι νεκροὶ, διταν τῆς φα-
τρίας τὸ πνεῦμα, δὲν φυσῇ ὅσῳ σφοδρότερον ἐπ'
αὐτῆς. Λογομαχίαι, ἔριδες, συγκρύσεις, ἐμφύλιοι
πόλεμοι, ταραχαί, ὁ κόσμος ἄνω κάτω γίνεται,
φατρία! λέγεις, καὶ παρηγορία, βάλσαμον ἐπιχύ-
νεται τὸ ὄνομά της εἶναι ἀρμονία τοῦ σύμπαντος,
τὸν διάβολον βλέπετε μὲ τὴν Χρυσαλίδα κατορθῶ-
νει νὰ συμβιβάζῃ καὶ μόνην τὴν ἔθνικήν μας Συ-
νέλευσιν διακιεῖ, πλὴν εἶναι διὰ νὰ διορθώσῃ τὸ
Ἐθνος. . . . ἀν δὲν θημην διάβολος θελει νὰ ήμει
φατρία, τόρα ἀναγκάζομαι νὰ ήμει καὶ τὰ δυσ. . .

Πᾶς σᾶς τρομάζει ἡ ἐμφάνισίς μου μετὰ μίαν
ἐπανάστασιν, καθ' θην πολλοὶ ἐφάνησαν φοβερό-
τεροι καὶ τοῦ διαβόλου! ἀλλ' εἴμαι ἀσπλο τὸ
πτωχό, ὡς δεκαεξατῆς παρθένος ἐξελθοῦσα μά-
λιστα τοῦ παιδαγωγείου μὲ μόνην τὴν καρφοθέ-
λονην της καὶ δὲν ἀνήκω ποσῶς εἰς τὸ κομητά-
τορ, μολονότι ἐφώναζα καὶ ἐγὼ ὡς οἱ θραπύτεροι,
Ζήτω! μέχρι κόρακος — Ἐπομένως εἰζένετε, νο-
μίζω τὴν ἱραντικὴν ἴστορίαν μου καὶ τὸ ἐλα-
φρόν μου αὐτὸ Χι, Χι, δὲν σᾶς εἶναι ἄγνωστον·

τούλαχιστον εἰς τὰς ὥραίκες καὶ εὔσεβες ἀναγνω-
στρίας σας δὲν εἴμαι ξένος· ἐπὶ πολὺ ὑπῆρξε τὰς
Κυριακῆς των ἡ θύσια ἀπασχόλησε, διταν ἡ ἀ-
πλοική φλυκρία μου συνήθως τὰς ἀπεκοινίζειν εἰς
ὄνειρο τερπνά, ἐνῷ τὸ νῆμα τῆς μυθώδους οὐράς
μου τὰς ὀδήγησι ἐδό, τὰς μετέφερεν ἐκεῖ, καὶ πολ-
λάκις· ἂν δὲν ταῖς ἀνεκάλυπτε τὸν Μινώταυρον
εἰς τὸ βάθος τοῦ κοινωνικοῦ μας λαχυρίνθου,
οὐχ ἡττον ἀπεκάλυπτε πολλὰ μυστικά, διτι τὰς
δποικείας εἴμαι βέβαιος διτι καὶ τώρα ἡ ἀριστοκράτες
περιέργεια δίδει... δίδει καὶ φίλημα, ἐνῷ πολλαὶ
εὐγενεῖς συναντορφάται μὲ δέχονται εἰς τὰς λίκην
φιλοξένους ἀγκάλικες των, ἀρκετὶ νὰ φέρω μαζῆ μού
τὸ μαρδυλάκι τῆς καταλυτικής. Τὸ βλέπω, καὶ
θὰ τὸ ιδῆτε καὶ σεῖς, ἐδῶ ἡ ζηλοτυπία νὰ μὲ προ-
καλῇ, ἐκεὶ ἡ ἀντιζηλία νὰ μὲ θωπεύῃ, δ' ἔνοχος νὰ
μὲ παρακαλῇ καὶ ἡ ὥραίκα τέλος πάγτων νὰ μὲ
καθικετεύῃ ἔχει νὰ μὲ εἰπῃ κάτι τι, ἐπιθυμεῖ νὰ
τὴν εἰπῶ δύο λέξεις, διότι βλέπει διτι ὁ μικρὸς
ἔφως μὲ θέλει σύμμαχον καὶ οἱ πονηροὶ συνδρο-
μται τῆς φιλατέτης Χρυσαλίδος, οἵτινες πλη-
ρώνουσιν, ὡς φαντάζομαι; οχι τόσον τοκτικῶς,
— ἀ, πῶς μαντεύω! — δὲν βλέπουν τὴν στιγ-
μὴν νὰ φανῇ δ διακομένης σας. Ω, πόσον ὁ κόσμος
εἶναι περίεργος καὶ μάλιστα τὴν πρωτοχρονιά!

ΒΡΑΤΣΑΝΟΣ.

ΜΩΣΑΪΚΟΝ

* * * Όταν ἀπολέσωμεν ἵππον ἡ κύνα προσφιλῆ,
παρηγοροῦμεν ἐχιτοὺς ἐνθυμούμενοι δισας τυχὸν
ἐλλείψεις ἡ ἐλαττώματα εἰχον· τὰ αὐτὰ δ' ὡς
ἔγγιστα πράττομεν μετὰ τὸν θάνατον τῶν συγ-
γενῶν ἐκείνων δισοι μᾶς λησμονοῦσι κατὰ τὴν
σύνταξιν τῶν διαθηκῶν αὐτῶν.

* * * Ή ἀνάγνωσις τῶν συγγραμμάτων τῶν νεω-
τέρων συγγραφέων μᾶς διασκεδάζει μετρίως. ἐνῷ
ἡ τῶν ἀρχαίων παρέχει ήμεν τροφὴν ὑγιᾶ, καὶ
κάθε σελίς τῶν πολυτίμων τούτων συγγραμμά-
των μᾶς προκινεῖ διὰ γνώσεων ὅλως νέων καὶ
ώφελημωτάτων.

* * * Ή ἀδολος φιλία καὶ ἡ ἀκμαία ὑγεία τότε
μόνον ἐκτιμῶνται, διταν ἀπολεσθῶσι.

* * * Τὰς μὲν κακὰς τῶν πράξεών μας ἀείποτε
δικαιοιογούμεν, προθύμως δ' ἐπικρίνομεν καὶ σχο-
λιάζομεν τὰ καλὰ ἔργα τῶν ἀλλων, διταν ἀκούω-
μεν αὐτὰ ἐκθειαζόμενα.